

Тримата, изправени на малката падина, долавѣха това и мълчаха, тъй както мълчи християнина на молитва предъ лика на своя Богъ.

Тѣ нѣмѣха.

Конетѣ хрупаха гладно тревата; чучулигитѣ пѣха въ бездънни небеса; пчелитѣ звънливо брѣмчаха изъ коронкитѣ на сладкодъхи билки и цвѣтя; шурчетата мълчеливо скачаха около тѣхнитѣ стѣпки; пеперудкитѣ, съ своитѣ пѣстри крилца, като листцата отъ цвѣтове, подухнати отъ лекъ вѣтеръ, се мѣркаха насамъ натамъ около тѣхъ и допълняха опиянящия концертъ на невидимия хоръ.

Тѣ мълчаха, гледаха и слушаха.

И колкото да имъ бѣ близко, познато, доловимо, това що виждатъ и чуватъ — толкова то имъ се струваше недостѣпно за тѣхното човѣшко слово.

Тѣ мълчаха и душата имъ разтѣше, както нараства душата на правовѣрния, кога стои предъ невидимия образъ на своя Богъ.

Стариятъ Петъръ Габара изгледа младитѣ, ала нищо не имъ продума. Той схвана онова, що става въ тѣхъ и замълча. Той бѣше доволенъ. Защото онова, което и най-сладкодумния не можеше да имъ докаже — тѣ сега мълчеливо чуха и разбраха. Онова, което той искаше да имъ докаже, се доказваше само.

Младитѣ само въздъхнаха и въ въздишката имъ Петъръ Габара дочу победата на своето чувство.

— Да се връщаме ли? — Запита Петъръ Габара.

Тѣ не продумаха, а качиха коне и поеха къмъ село.

И чакъ кога слѣзоха доле при кукурузитѣ — Боянъ Андреевъ се опомни, кипна мощъ въ неговитѣ гърди и запѣ:

Кжде си гължбъ отлетѣлъ,

че кой ли те е яворъ спрѣлъ, гължбо?

Песенъта прозвуча мощно, прочувствено. Тѣй ка-